

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 2

Göteborg, Söndag d. 8 Oct. 1848.

4 Qvar.

Bröderna von Hallern.

(En sann händelse).

Under mitt vistande vid universitetet i J. woro bröderna von Hallern mina bästa wänner. De tillhörde en rik holsteinsk fammil af gammal adel och räknades till de förnämsta unga män, som då uppehöll sig wid högskolan. Den yngre, som war af min ålder, kände jag redan förut, alldestund han war uppfostrad hos en släkting i min fädernestad. Wi woro alltid tillsammans, och den ene kunde knappt känna sig lycklig utan den andres närvaro. August von Hallern, som war fyra år äldre än Hermann, hade jag först lärt känna i J. Bröderna lefde i det skönaste förhållande med hwarandra. De älskade hwarandra innerligt. August war en stilig, stadgad ung man; han studerade mycket och hade utmärkta kunskaper. Herman stod, betydligt efter sin broder i slit och lefde såsom de flesta studenter under sina första terminer. Röse war honom en hufvudsak och blott för omvärlings skull läste han ibland. "Han hade ju tillräckligt tid, han skulle ej lemna akademien förr än om 4 år." Understundom fö-

restalde honom hans broder origtigheten af denna grundsats och bad honom att ändra den. "Stillestånd i wetenskap, sade han, är ett tillbakagående, och om du på en tid ej gör någonting, så skall du också glömma hvad du lärt? — Herman insåg alltid, att brodern hade rätt och motsade honom ingalunda. Därför, för en tid blef han stilligare. Men snart var detta förbi och August såg då med sorgfult hjerta sin broders oberoende. Hvad skulle han göra? Vård kunde han ej använda; han ville warna, och reta honom. Men hvarje försök misslyckades, hvilket mycket rörde hans ädla hjerta.

Eslunda försvunno våra universitetsår.

Plöteligen ändrade sig broders väsen. Han undergick alla offentliga tillställningar, baler och andra förlustelser. Hans broder och jag woro hans enda umgänge och jag märkte snart, att han föredrog ensamheten framför vårt sällskap. Jag gjorde mig all möda, för att utleta orsaken till denna förändring; men förgäfves. Äntligen beslöt jag, att själv wända mig till wännen och bedja honom att sluta sitt bekymrade hjerta till mitt. Och jag hade ej bedragit mig på hans förtroende. Snart hörde jag hela hans hemlighet. Herrman var kär, kär i en fattig — landstikka.

En grefve från Holstein, som också studerade i J. och som just tillfrisknat efter en svår sjukdom, hade på inrådan af sin läkare för några månader slagit sig ned på landet och walt dertill en by, som var belägen några timmars wäg från J. Här besöftes han stundom af bröderna Hallern och här hade Herman träffat föremålet för sin kärlek.

Jag insåg genast, att passionen hos honom nått den högsta grad. Han var af naturen ganska häftig och hölig, och detta drag i hans karakter hade drifwit hans kärlek till en punkt, som måste wäcka bekymmer. Han blef wred, då jag gjorde honom föresällningar och bad honom göra ett slut på affären.

Swarthän skall det föra, frågade jag honom? Du gör slika olyckliga, och om du verkligen älskar henne så häftigt, som du säger, så blir det wärre för dig att lemna henne, om du dröjer dermed. Derföre affrå heldre, innan det är försent.

Öfvergifwa, ropade han, och kastade en förfärlig blick på mig; tror du att jag öfvergifwer Marie, att jag någonsin skall upphöra, att älska henne, såsom jag nu gör? O, jag wet hvad du tänker! Adelskap anseende, rikedom! — Men hvad hjälper mig allt detta, utan denna engel, utan henne, som ensamt kan göra mig lycklig! Nå de för alltid undwika mig, som nu uppsöka mig för mina ärfda företredn; deras sällskap försakar jag gärna. Det stannar dock quar en wän, en trogen, redlig wän, — min warmt älskade Marie.

Jag förwånades; det hade jag ej wäntat.

Herman, du skulle wisja! —

Gifva mig med henne, så snart jag undanjort mina studier. Men betänk — — ditt namn.

Nå det falla. Är det nödigt, så skall ett enkelt, antaget namn ersätta mina stolka ättfäders. —

Men du sader — —:

Ett tungt moln lågrade sig öfwer hans ansigte och en djup suck intygade det bekymmer, som min fråga uppväckt.

Du har rätt. Det skall gräma honom, den arme ädle mannen. Gud, han skall kanske fördömma mig och öfwer mig nedfalla himmelens förbannelse. Men jag kan ej annorlunda. Jag måste, ja, jag måste älska Marie! Det är förträckligt att förloro sin sader eller sin älskarinna. Dock här gifwes intet wal. August blifwer ju i alla fall honom lydig. Han är mycket bättre än jag. Han skall trösta honom öfwer förlusten af mig.

Han skall göra dig arflos, Herman.

Nå ste! Jag har två händer och ett redigt hufwud. De stola wara werksamma, så att wi ej stola lida någon nöd. Nej, min wän, ingenting i werlden skall förmå att hindra mig från min föresats. Blott döden skall stlja mig från Marie! — —

Då jag såg, att mina föresällningar ingenting skulle kunna uträtta och Herman bestämdigt bad mig att försona honom från sådana, så öfwerlemnade jag honom åt hans öde. På hans begäran berättade jag för August ingenting af dessa förhållanden och hjälpte mig igenom med en lögn, då denne med största oro öfwer Hermans tillstånd frågade mig angående orsaken dertill.

En afton hade jag begifwit mig till hwila, då hastigt dörren till min sängkammare sprang upp och Herman von Hallern wildt inströmde. Hans kläder woro uppfraån ända ner betäckta med dam, håret hängde wildt omkring det stöna hufwudet, hans ansigte glödde af feberhetta, som snart öfvergick till blekheten af ett lif.

Ursägta mitt sena besök, beghnte han efter några häftiga steg genom kammaren; men jag måste tala med dig, öppna för dig mitt hjerta, annars spränges det af sorg och ångslan. Tänk dig, jag har en medtäflare, en rival, och Marie, denna engel, denna ömma dujwa, är en förfärlig stöka, som håller sig wäl med en annan. Gode Gud beröshwa mig lifwet, det eländiga lifwet, innan jag blir wanfönnig! — Marie, Marie — mig otrogen! —

Herman gret häftigt och slog sig med sin knutna hand för pannan; jag fruktade för den beklaganswärda ynglingens förstånd. När jag något lugnat honom, bad jag honom meddela mig anledningen till sina bekymmer.

När jag i dag på afton hade lemnat Marie — beghndte han — och öfverlycklig wandrade hemåt, uppnåddes jag under wägen, af någon, som besökt grefwen v. N. och wi öppnade ett samtal. Han förändrade sig, att ej hafwa träffat mig hos grefwen, då jag lifwäl, såsom det syntes, kom derifrån grannskapet.

Jag föregaf ett ärende. Härpå berättade han mig, huru vår sjuka vän berömt min broder såsom den der flitigt hälsade på honom.

"I sanning är wid allt detta grefwen ej hufvudorsaken och mången skulle under samma omständigheter ej anse de tvenne timmarnes wäg för lång". Jag förstod honom ej. Jag trodde i början, att han skämtade; men då han såg, att jag verkligen ej visste något af det, hwarpå han anspelade, så berättade han mig, att han, då han war sista gången i byn, sett min broder smyga utur en bondgård och att han tagit afsked af en wacker flicka, som lefsgafat honom till börren. Jag frågade honom närmare om saken, och byre vän, det bekräftade sig. Gud, om jag aldrig erfarit det! — Marie — en hycklerska, en gemen flicka! —

Herman war waumäktig. Jag aflädde honom och lade honom i sängen, der han snart föll i en wälgörande sömn.

Följande morgen wafnade han i ett tillstånd af häftig feber, som warade flera dagar. Jag försökte under allt detta, att så mycket som möjligt leda hans tankar från den oangenäma historien och bad honom att ej widare tala derom; ty då jag war öfvertygad, att brodern war öfhyldig, och att det wore fråga om en willfarelse, så war jag förut förwifad, att tillfalle snart skulle yppas, att öfvertyga Herrman om origtigheten af hans beklämmer. Änwen emedan jag förutsatte, att August ingenting visste om förhållandet, hoppades jag något af händelsen; ty om det war sannt, att Marie gynnade en annan, så kunde man wäl antaga såsom wiss, att Herman skulle aftryta ett förhållande, som drog honom i olycka, och att han, när tiden mildrat smärtan öfwer bebragen kärlek, helt och hållet skulle betas för sin sjukdom.

Snart erhöd sig ett tillfälle att, såsom jag hoppades, taga Herman utur hans willfarelse.

Jag hade ofta inför August yttrat den önskan, att lära närmare känna grefwen, hwars bildning och älskwardhet wore så berömda, och han hade lofwat mig, att wid sitt nästa besök der införa mig. I dag wille han göra en tur dit till häst och uppmånade mig att följa honom. Jag tackade honom för hans anbud, men beklagade att jag ej kunde antaga det, alldenstund jag war för mycket öfwerhopad af göromål. Hastigt skyndade jag till Herman och meddelade honom Augusts förehafwande. Mid efter till byn — tillrädde jag honom; följ din broder i spåren och öfvertyga dig, om det är sannt, som v. N. berättat dig. Är det verkligen så, så skall han besöka Marie, då han kommer dit. Gär han ej detta, så är antingen hela historien hoppligen eller är en annan förwärlad med din broder. Det sednare tillade jag med beräkning. Herman antog förslaget. Men huru skall jag förhålla mig emot Marie — frågade han? Naturligtwis, sade jag, såsom om ingenting förefallit. Hon skall nämligen

akta sig, om hon märker, att du erfarit något af saken. — Det blir mig swårt, suckade den olycklige och inwäntade med osäklighet eftermiddagen. Ungefär en timma efter sin broder lemnade han J.

Jag hoppades mycket af detta besök och såg redan i andanom, huru de båda bröderna, som eljest så harmonierat, skulle förfenta återwända.

Herman anlände till byn. Såsom wanligt lemnade han sin häst i wärdehuset och gick till sin älskarinnas bening. Hans hjerta klappade med skrem; tänk — sade han för sig sjelf — om jag träffade honom der! Himmels Herre, bistå mig!

Dörren war tillslängd; det bröjde ej länge, innan den öppnades, — dock längre än wanligt. Han inträdde, Maria slog emot och omfamnade honom. Men, war det den olyckliges egenfintiga mistroende, som i hwarje omständighet finner något, hwilket förstör hans elände, eller war det mer än inbillning, — Maria syntes honom besört, hennes kinder glödde, hennes stämning darrade och hon mottog honom med sällsamma ord: "Du kommer oförwäntadt; jag wäntade dig först i öfwermorgon". — Herman darrade. Ja, det war wiss hans broder, som war der; hon hade förjagat honom utur sina armar; hans älskarinna war en sal tärna och hon visste att mäterligt spela sin rol; ty snart hade hon hämtat sig efter sin bestörtning och uppöbd hela sin älskwardhet, för att wäcka Herman utur det mismod, hwaruti han besann sig.

Swad selas dig, dyrt älskade? Du är i dag så allwarsam; ej ett wänligt ord, ej en omfamning, ej en kyss erhåller jag af dig! —

En fruktanswärd tanke slog igenom hans själ, — håll, sade han till sig sjelf; hon är för litet ädel för din hämnd; en sådan sal tärna skall man blott förakta. Han sprang upp, stötte Marie med häftighet ifrån sig och skyndade bort. Fruktanswärdt brusade det i hans inre. Såsom en besatt, störtade han ut i skogen, tills han besinningslös dignade ned under en bok.

I detta tillstånd måste han hafwa legat en god stund. När han uppwaknade, fann han tvenne wedhuggare, ihöfvelsatte med att återkalla honom till sig sjelf. Det började att mörkna. Ett fint regn föll från himmelen och Herman kände sig nästan genomvåt. En fruktanswärd rysning gick öfwer honom. Fesbergslöb i hans inre. Utan att ens tacka karlarne för deras beswar, uti han derifrån, lät rasht sabla sin häst och red tillbaka hem.

(Fortsättning.)

I.

— — — — — Alltså, kära wån, med nästa wecka blifwer det examen af. Att den lyckas, garanterar jag dig, ty i februa-
re tider har jag läst som en slaf.

— Huru skola ej de mina fröjda sig, att snart få höra mig
tituleras för Högwördig och berättigas till offer och goda in-
komster! —

— Tusen älsfliga, rosenfärgade bilder genomforsa min hjerna, och
Lina — du känner ju henne — skall snart blifwa min.

— — — — — Du hälsas hjertligt af din
gamle trogne wån
Edward.

R. B. Ännu några ögonblick och mustascherna, denna min
akademiska prydnad, måste bort. Ja, ännu några ögonblick, och
hår och skägg måste springa öfwer klligan, såsom offer åt de nu
irrande förhållanderna.

II.

(Tio år sednare).

— — — — — Du kan efter allt detta finna, att de för-
flutna tio åren tämligen brunt mitt lefnadsmob. Tio års tid!
Att i tio års tid konditionera såsom privatlärare hos uppblåsta
adelsmän eller penningdryga löymän, att wara utfatt för egen-
sinigheten hos deras afföda, att wara nödsakad att höra stum-
ma eller högljudna förebräelser, att med krusande och komplimen-
terande trötta ut kropp och själ — o detta är ingen småsak.

— — — — — Efter tio, sålunda tillbringade år är jag ändt-
ligen wid mina önskuings mål. Jag har fått löfte om ett pa-
troniskt pastorat. Det ger wäl ej mer än 1000 R:dr B:co, men
det föder wäl en hustru.

Jag måste försaka Lina, den goda, trogna själen; jag wille
ej att hon längre skulle blifwa en wiskande blomma och jag en
trängtaude äktenfapskandidat. Detta kommer kanske mitt hjerta
att brista, — men jag kan ej annolunda! — Dock hör: för nå-
gon tid sedan lät man mig genom tredje hand förstå, att jag
skulle hafwa goda aspekter på det patroniska pastoratet, om jag
wille besluta mig att gifwa mig med fröken Julia — kammar-
jungfru hos hennes nåd, greswinnan.

— — — — — Jag sade ja, och i dag har min fästmo
presenterat mig för greswen. Greswen war, Gud ske lof, allt
för nådig emot oss båda, synnerligast mot Julia och försäkrade
henne om sin fortsarande ynnek! Desså är min fästmo utmärkt
fin och bildad —, hon talar lifa djerigt med greswen, som med
mig, sin älsfare.

— — — — — Les wäl! Om fjorton dagar tillträder jag mitt pastorat och
heppas, med förlitan på greswens wälwilja, att snart kunna med-
dela dig någon glad nyhet, o. s. w.

Din

Edward.

III.
(Lis är sednare).

Förtitande mig på H:r grefvens wälwisla sätter jag sedan 10 år med 1000 R:r årliga inkomster. I början gick det ganska bra. Julia och jag förde ett idylliskt lif. Grefwen hedrade oss ofta med sina besök, och skulle wisst ännu göra det, om jag ej så rikeligen blifwit wälfignad med saderegäldje, som wäl i längden blef grefwen för högljudd. — Ja, min wän, — att vara far, är en skön lott, men — dyrt, — och uppfyller mig med ångest och sorg för framtiden. — Min fru är ganska retlig och uppbygger sig med Almqvists "Det går an" och Göthes "Wahlverwandtschaften"; skön är hon dock ännu! — — —

En del af mina inkomster åtgår i inköp af kartor, för att bifoga mina ständiga ansökningar; hwad som återstår, förslår knappast för näringsförgerna. Att tänka på hastig befördran, är ej wärddt, emedan jag, i en af mina ansökningar, då det fristiga tålamodet war till ända, stötte konfessorium för hushudet. —

Jag wägar säga, huru man behandlar förtjensten och framdrager odågor! — — —

Kunde du ej kassa mig något arbete såsom renskrifning eller författande af tillfällighets dikter; du wet ju, att jag klåpar och skrifwer wers.

Din

Edward.

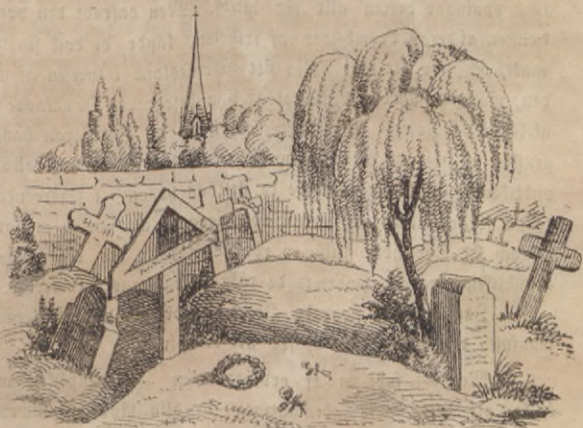

IV.
(Ljugusem är sednare).

Ändtligen, min wän, jag wägar knappast tro det, är jag påstör i stadsförsamlingen i N. — — Jag är så öfverraskad, så underlig i hela kroppen, att jag för närwarande ej är i tillfälle att derom meddela dig något mer! — Jag måste gå till fångs, för att hämta mig. Så fort jag kommet åter till mig, så skrifwer jag till Dig.

Din

Edward.

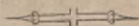

V.

(Tre dagar sednare).

I dag på morgonen afled den älskade maken och fadren — Edward Warten, pastor i Sorgenheim, i följd af vresslag. Sorgens beklagande öfar saken.

Enkan med sina tolf barn.

Ett Uppror i Rom.

Traktaten i Campo-Formio var just undertecknad, och i Italien herrskade fred i följd af segren. Men Englands intriger framkallade kriget ånyo. Vid denna tid var Josef Bonaparte Frankrikes gesandt i Rom; riddaren Azara representerade Spanien; Alton var minister för Neapolitanska hofvet. Det var denne sednare, som under inslytande af engelskt hat förleddes Pius VII:s kardinaler att insultera republiken och nödga direktorium, att beröfva en sjuklig gubbe hans verldsliga magt, en gubbe, som oförnögen att bruka sin magt till denna undersåtares bästa, fastmera öfverlemnade den åt sina ministrars ränkor. Dessa utpresningar, skådespelet af franska republikens storhet, beröringen med cisalpiniska republiken, allt hade hos det romerska folket väckt önskan efter befrielse. Den lättaste vind, som fört till dem ett rykte om ära och frihet, väckte bland den suveräna stadens gamla monumenter så många glänsande namn, att man var färdig att tro, det man redan med derwarande lust andades ärans och frihetens luft, och att det derwarande folk måste därför vara mottagligare, än hwilket annat som helst. En republikansk rörelse var alltså besluten. Några bruschusvuden gingo i sina förhoppningar derom allt för långt. Men vaktadt den poetiska dunsten af deras drömbilder af friheten, kände de dock sin wansmakt, och, för att åter ställa sitt fädernesland i spetsen af världen, måste de anropa biståndet af sina besegrare. De räknade följaktligen på Joseph Bonaparte, och i det de slöto från hans egenkap af gesandt för en republik, att han måste dela alla republikaners tänkesätt, insälde de sig hos honom, i förtroende till denna förhoppning, och förkunnade honom, att natten mellan d. 26 och 27 December skulle en rörelse utbryta och den romerska republiken utropas, hwarvid de räknade på hans medverkan.

— Jag är här, svarade Josef — för att representera den fransyska republiken, men ej för att konspirera.

— Men — sade en af ordföränderne — republiken måste önska, att detta namn bemäktigar sig alla Europas suveräniteter.

— Om republiken welat detta — svarade Josef — skulle den hafwa gjort det. Den önskar af folken blett den aktning, som den förtjenar, men tvingar ej besamma att lyda regeringar, ej behaga dem.

— Attminstone — utropade en af de sammanswurna — måste ni ej wara öf emot, utan fastmer erkänna republiken, då den blifwit proklamerad.

— Såsom menniska — svarade Josef — skall jag betrakta edert företag med deltagande, som fransk medborgare skall jag gifwa besamma mitt bifall; men som gesandt kan jag blott afwakta franska folkets wilja. Men tron mig; uppsjuten ännu dessa planer; jag skall genast skrifwa till direktorium, och det skall lätt inträffa, att hwad som nu är ett förfärligt försök, snart blifwer en oundwiltig händelse, en fortjarande händelse.

Lugnade genom dessa ord lemnade de sammanswurna Bonapartes hotell, i det de lofwade att för ögonblicket förhålla sig lugnt; men i själswa werket woro de ganska otillfredsållda med det mottagande, de rönt hos Josef.

Följande dagen kom riddaren Azara, spansk gesandt wid romerska hofvet, till Josef.

— Ni wet — sade han — att en insurrektion förberedes.

— Jag wet det, svarade Josef.

— Och utan twifwel känner ni, att de upproriska räkna på edert och Frankrikes bistånd.

— Medlet skall ej utfalla till deras fördel, om jag offentlig och formeligen framställer mitt deltagande i denna rörelse.

— Men till det skulle det kunna brukas emot eder. Den påstiga regeringen är underrättad om de rustningar, som föregå. Den wet, att dessa äro bekanta för Er och betraktar edert stillastigande såsom medwetande.

— Redan sedan lång tid — svarade Josef, halft wred, halft leende — kallat man gesandterna officiella spioner; jag trodde dock, att de woro det blott för sin regering.

— Men — sade Azara — hwad tänker ni då att göra?

— Ingenting.

— Och om något inträffar?

— Då will jag tillse, om den mistankar jag har mot några kardinaler, werkligen är grundad, och jag swär, är den det, då skola de dyrt betala sin jesuitiska Machiawellism.

Samma dag, som detta samtal hölls, egde en betydlig folksamling rum. Genast befallde Josef alla till ambasadens hörande personer, att ej lemna palatset, och begaf sig till statssekreteraren Dogia Pamfeli. Knappast hade han inträdt i kammaren, så sade han listigt till honom.

— Jag hade trott, Monsignore, att min klofhet skulle hafwa wifaf eder klofhet den rätta wägen. I detta ögonblick eger en

sammankomst rum i Villa Medicis. Ni war berom underrättad, men har ej hindrat den.

— Men — svarade Dozia — kan då en förfrärfelse, wid hwilken man utropar: lefwe den franska republiken, wäcka owilja hos detta lands gesandt?

— Ja wäl — svarade Josef — när ni ohelgar dessa rop genem edra spioner.

— Hwad skall det betyda — utropade Dozia lifligt.

— Det skall betyda — svarade Josef — att ni gifwit gehör åt den neapolitanska ministern Actons hwisfningar; det will säga, att ni, med alla edra intriger, underblåste en upprorisk rörelse, hwilken ni är säker om att kunna beherrska, men som ni låter gå så långt, att man kan anslaga Frankrike att hafwa gynnadt den. Se Er wäl före! Republiken har ej welat göra edra republikaners sal till sin egen; men skulle ni, i den förhoppning att träffa båda med ett slag, wilja förblanda dem med hwarandra, så betänk derwid, att påswen måste med sin besittningar betala för eder trolöshet, och att just ni kommer att gifwa de upproriska den seger, som jag förwägrat dem.

— Regeringens uppförande mot den franska republiken synes mig wara af den art, att den måste wedderlägga eu sådan misfänska.

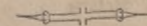
— Wisja fullständigt ett sådant tänkesätt. Låt på släden fängsla alla de upproriska, som smycka sig med den trefärgade eskarden och som rova lefwe för den franska republiken. Jag skall låta utlemna dem åt Er, som flygta i gesandtskapets fria och ofrånkbara gebit. Efter denna förklaring beder jag Er ej förgäta, att jag wid hwarje upproriskt försök, der Frankrikes namn nämnes, förntfätter edert medwetande.

Josef återwände genast till gesandt-hotellet, och under det han war sopselsfatt att lugna sin fru och sin hwägerfa och att gifwa de offiserare, som omgäfw honom, underrättelse om det sleg, han tagit, låt sig höra ett owanligt buller och några wilda menniskor flörtade in i salen under utrop: lefwe republiken, lefwe det romerska folket! Josef igenkände i en af dessa resande en ganska berömd målare och beklagade dess troshjertighet, då han såg honom omgifwen af menniskor, hwilka, efter hwad han bestämdt wisste, tillhörde den påsliga polisen. Dessa menniskors roy: "wi äro fria; wi önska Frankrikes beskydd", utprepades utanför, och Josef twisflade ej, att der, likasom i hans sal, polisen wore werksam wid denna rörelse. Han tillgrew då ett afgörande medel och befalte dem, som inträngt i palatset, att afsläpna sig, i det han hotade dem med wäld, så framt de ej ögonblickligen lemnade gesandthotellens fredslysta område.

Samlingen framför palatset blef emellertid talskare och talskare, ropen allt högre och högljuddare. Josef, som förntfåg hela denna dags olycka, och som wille rädda några republikaner

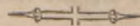
utan den fara, i hwilken de förtat sig, såsom han och wille rådda regeringen från följderna af dess falskhet, wisade sig, beledsagad af några offiserare, framför hotellets port, der upprorsmakarne wero församlade. I detta ögonblick affyrar en kawalleriwärfet ifrån palatsets tre portar sina karabiner mot anförarne och dödar och fårar en stor mängd af dem inom gesandtskapets fredslysta jurisdiktion. Insurgenterna införta på gården och tillspärta trappan. Josef träder plötsligen fram och wid åsynen af honom wifer ett kompani infanteri några sleg tillbaka, som stött till kawalleriet. Insurgenterna, rasande öfwer förlusten, som de lidit och uppmuntrade genom denna rörelse, wille störta sig på soldaterna. Josef håller dem tillbaka, förbjuder dem att lemna den franska jurisdiktionen, och med wärjan i hand, understödd af general Duphot, adjutanten Charlock och Eugene Beauharnais håller han de upproriska tillsammans.

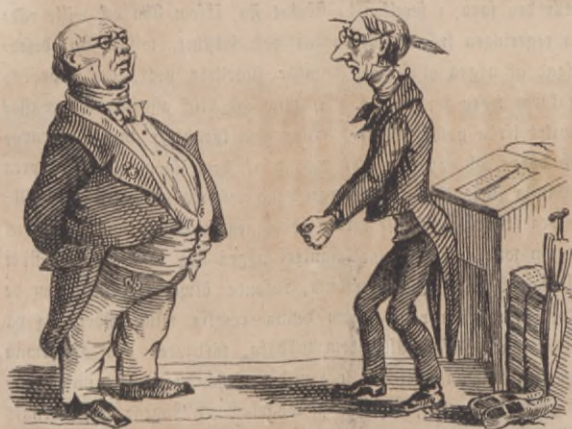
(Fortsättning.)

En Storätare.

En bekant storätare, Josef Kolnick från Passau, war öfwer ser sot hög och owanligt muskelstark. Hans sarmoder och moder woro båda storäterskor; den sednare blef rasande af hunger och födde i detta tillstånd Josef. Redan i hans tredje år började hans omåttlighet. Han åt redan då sand och stenar. När han blef äldre, gjorde wanlig föda ej tillfyllest, äfwen om han slukade aldrig så mycket. Wid kejsersliga armeen afskänkades han för sin appetits skull, sedan man inquarterat honom för 8 man. Wid en resa till Amsterdam medförde han 2000 stenar, emedan derstädes är brist på sådan föda. — Han sade att han måste blanda sten bland all föda, annars måttade den ej. Han kunde under åtta dagars tid hjelpa sig med bara stenar, men då blef hans hunger omåttlig, och, såsom han sjelf sade, måtte Gud wara dem nådig, till hwilka han kom. Han åt ibland hattstift och allt, som kom i hans wäg; blott stöckfäst och ost kunde han ej fördraga. I Dresden åt han inom åtta timmar två hela kalfswar, en stekt och en koft, och drack dertill tolf buteljer win; i Braunschweig slukade han 24 skåp. kött med 20 buteljer win på 20 timmar. — I fråga om dryck war han ej noggrann. Det war honom lifgiltigt hwad det war, win, watten, öl eller brännwin. Han war ej sjuk under hela sitt lif och dog i Jlesfeld 1771 af ett slagansfall. När hon astonen förut gick till denna ort, fröjdade han sig öfwer de appetitliga stenarne, som lågo på önsse sidor om wägen.

Det förvånar mig, Herr Notarie, att, oaktadt mina uppre-
pade ogillanden, detta infama hundtjut i edra rum aldrig tager
slut.

Just nu har jag åter fått en strapa af pressbenten! — Jag
säger dig hustru, upphör icke hunden att tjuta, så kastar jag ho-
nom ut genom fönstret.

Koferska! Om ni icke ställer så till, att detta hundtjut, som
dagligen gör min man wresig, tar ett slut, så kastar jag hunds-
rackan ut ur huset,

Om du, din infama bängel, icke snart får hundbesten att ti-
ga, så riswer jag hwarenda hårlock af ditt owärdiga huswånd.